

εἰς πάντων τὸ στόμα. Δὲν κατώρθωσε νὰ ἴδῃ τὸν Ῥοβέρτον, διότι τὸν εἶχον ἐν κρυπτῷ καὶ παραδύστω. Ἡ γηραιὰ κόρη δὲν ἐλησμόνησε νὰ γράψῃ εἰς τὴν ἀνεψιάν της ὅτι πάντα τὰ ἔγγραφα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἐπιχειρήσασαν ληξὶν ἦσαν ἐν τῷ κιβωτίῳ της ὑπὸ τὰ μαντήλια.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς θείας Ἰσαβέλλας ἀπεκάλυψε τὸ ἀνεπανόρθωτον τῆς συμφορᾶς καὶ τὴν βεβαιότητα ὅτι τὰ πάντα τετέλεστο. Διὸ ἀπεφάσισε νὰ πράξῃ ὅτι ἐπέταττεν αὐτῇ ἡ παρούσα δεινὴ κατάστασις, καὶ οὐδὲ κἂν σκεφθεῖσα νὰ σπογγίσῃ τοὺς δακρύοντας ὀφθαλμούς της, ἀνέβη εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ πατρὸς της.

Ὁ γηραιὸς ἐκάθητο πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ ἔγραφε σημειώσεις ἐπὶ τοῦ περιθωρίου ἱερογγραφήματός τινος. Ἰδὼν τὴν Ἀντωνίαν εἰσερχομένην, διέκοψε τὴν ἐργασίαν του καὶ εἶπε φαιδρὸς :

— Ἀ! ἄ!! Μὰς ἤλθες πάλιν πρῶτῃ, πρῶτῃ! ὅσα σου ἔδειξα χθὲς, σοῦ ἤρεσαν καὶ ἐνδιαφέρεσαι βλέπω μετὰ πολλῆς μου χαρᾶς... Καλῶς ὤρισες, κόρη μου... Ἐλα κάθισε ἐδῶ κοντὰ μου...

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἀντωνία ἐκάθισε παρ' αὐτῷ σιωπηλῇ καὶ σχεδὸν τρέμουσα :

— Μὰ τί ἔχεις, κόρη μου; εἶπεν ὁ γηραιός, τὰ μάτια σου εἶνε κόκκινα, ἔκλαυες; Τί τρέχει, παιδί μου; Ἀπαιτῶ νὰ μου εἰπῇς τὴν ἀλήθειαν.

— Οἱμοὶ! πάτερ μου... δὲν εἶνε καιρὸς πλέον νὰ σιωπῶ...

— Μὰ τί; μήπως ὁ Μαλεζῶ ἤρchiσε πάλιν νὰ κάμνῃ τὰ συνηθισμένα του!... ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος δυσφορῶν... Δὲν εἰμπορεῖ νὰ τακτοποιήσῃ μόνος του τὰ πράγματα χωρὶς νὰ μας ἐνοχλῇ καὶ νὰ μας διακόπτῃ;... Ἡμεῖς ἔχομεν ἄλλα σπουδαιότερα, καὶ δὲν ἔχομεν νὰ χάνωμεν πολὺτιμον καιρὸν...

— Τῷ ὄντι, πάτερ μου, δὲν ἔχομεν πλέον καιρὸν... ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἀπορῶν... καὶ ἡ ἀγανάκτησις τῶν πιστωτῶν μας δὲν ἔχει πλέον ὄρια.

Ὁ μαρκήσιος ἐκπληττόμενος ἄμα καὶ ἀγανακτῶν ἀνεφώνησε :

— Καὶ δὲν τοὺς ἔδωκαν νὰ νοήσουν ὅτι εἶμαι εἰς τὰς παραμονὰς κέρδους ἀμυθῆτου ἐκ τῆς νέας μου ἐφευρέσεως; Καὶ ἂν δὲν εἶχα ἐπινοήσῃ νὰ φέρω μερικὰς μικρὰς τροποποιήσεις, θὰ εἶχον ἐκδοθῇ τῶρα τὰ ἔγγραφα τοῦ προνομίου καὶ ὅλη ἡ βιομηχανία τῆς ὑψηλίου θὰ ἦτο εἰς ἐμὲ φόρου ὑποτελής. Διότι χθὲς τὸ βράδυ τὰ εἶδες ὀφθαλμοφανῶς, κόρη μου... δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἀρνηθῇς. Εἶνε βέβαιον, φανερώτατον ψηλαφητόν!... Καὶ ἐντὸς ὀλίγων μόνον ἡμερῶν...

— Ὁραὶ μόνον μας μένουν, πάτερ μου!

— Ἐ; καὶ μετὰ τὰ σωστά τῶν ἀγρίευσαν αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι; Τριάντα ἔτη με βυζάνουν καὶ ἀκόμα δὲν ἐχόρτασαν! Εἰμποροῦν ἀξιώλογα νὰ φανοῦν διὰ τελευταίαν φορὰν συμβιβαστικοί...

[Ἐπεται συνέχεια]. Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια].

Γ'

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ναβᾶβ ἐπάγωσε τοὺς παρευρισκομένους.

Οὐδεὶς περιέμενε τὸν ὑπαινιγμὸν τοῦτον εἰς τὴν ποινικὴν δίκην, περὶ ἧς ἔκαμνον εἰσέτι λόγον ἅπαντες οἱ Παρίσιοι, διὸ ἡ ἀπάντησις αὕτη κατετάραξεν ὀλίγον τοὺς ἐρασμίους προσκεκλημένους τῆς κυρίας Διόνει.

Ἡ Ἀραβέλα πρὸ πάντων ἐφάνη ζωηρῶς συγκινηθεῖσα.

Ὡς ἐκ τῆς ιδιότητος αὐτῆς ὡς Ἀγγλίδος ἦτο λίαν εὐαίσθητος, διὰ τοῦτο συνεκινήθη εἰς τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες ὑπενθύμιζον αὐτῇ τὴν καταδίκην, ἣν ἡμέρας τινὰς πρότερον, ἤκουσεν ἀπαγγελλομένην καθ' ἑνὸς ὠραίου νεανίου.

Ὁ Ζαφὲρ, Ναβᾶβ τῆς Βαχώρας, παρετήρησε τὴν ταραχὴν, εἰς ἣν αὐτὸς ἔρριψε τὴν ὠραίαν δέσποιναν τῆς φιλοξενίας αὐτῆς αἰθούσης, καὶ ἐπειδὴ οὐδόλως ἐπέθυμει νὰ λυπήσῃ αὐτήν, ἔσπευσε νὰ μετριάσῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶπε.

— Ρίπτω πασιένσας ὅταν εἶμαι μόνος εἰς τὸ ἐν Βαχώρα ἀνάκτορόν μου, ἐπανέλαβεν. Ἀποφεύγω ὅμως τὴν διασκέδασιν αὐτήν, ὅταν εὐρίσκωμαι ἐν τῷ μέσῳ τόσον ἀξιεράστου συναναστροφῆς. Ἐὰν αἱ ἐδῶ κυρίαι ἐπιθυμοῦν νὰ παίξουν τὸν βακκαρῶν, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς των.

— Ἀκριβῶς, τὰ χαρτὰ ἐτελείωσαν, καὶ ὁ καυμένος ὁ Γουστάβος ἔχασεν ὅλα τὰ χρηματὰ του, εἶπε μία ὠραία ξανθή, καλουμένη Ἑρμηνία, ἥτις ἔρριπτεν εἰς τὸν Ναβᾶβ βλέμματα τρυφερώτερα τοῦ ὀνόματός της.

— Ἡ Ἐξοχότης του θὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ ἀκόμη καλλίτερα, ἀνέκραξεν ὁ Τολβιάκ.

Καὶ πλησιάσας πρὸς τὴν Ἀραβέλαν, εἶπεν αὐτῇ χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ ἀγγλιστὶ λέξεις τινὰς, ἃς ὁ Ἰνδὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, ἂν, ὅπως διεβεβαίον, δὲν ἐγίνωσκεν ἢ τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν γλῶσσαν τῆς πατρίδος του.

Ἦτο ἀληθῶς πολὺ ἐξηγουισμένος ὁ Ἰνδὸς αὐτός, καὶ δὲν ἀπέφευγε τὰς Παρισινὰς, διότι ἀπηύθυνεν εἰς τὴν κυρίαν Ἑρμηνίαν λέξεις τινὰς πλήρεις ἀβροφροσύνης.

Προέβη μάλιστα εἰς τὸ νὰ προσφέρῃ αὐτῇ τὸν βραχιόνά του, παρὰ τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδος του, οἱ δὲ παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ χαρτοπαιγνίου καθήμενοι παρέστησαν μάρτυρες τοῦ περιέργου θεάματος, περιγικέσεως τοῦ συρμοῦ ὀδηγούσης εἰς τὸ χαρτοπαιγνίον πρίγκιπα τοῦ Ἰνδοστάν.

Καθ' ὃν καιρὸν τὸ ἀσύμφωνον τοῦτο ζεύγος διήρχετο τὴν αἴθουσαν, ὁ κύριος Τολβιάκ μετὰ τῆς Ἀραβέλας ἦσαν βεβουλισμένοι εἰς ζωηρὰν συνδιάλεξιν.

Ὁμίλουν βεβαίως περὶ τοῦ Ναβᾶβ τῆς Βαχώρας, διότι ἐνδιαφέροντο πολὺ εἰς τὸ ἄτομον τοῦτο, ὅπερ ἤρχετο εἰς Γαλλίαν ἐπίτηδες ἵνα φέρῃ τὰ ἑκατομυρία του εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβάν. Τοῦτο ἦτο πολὺ φυσικόν, ὁ Τολβιάκ ἦτο ἀνὴρ σπουδαῖος, ὅστις καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀκόμη τῶν διασκεδάσεων δὲν ἐγκατέλιπε τὰς ὑποθέσεις του, ἡ δὲ κυρία Διόνει ἦτο ἡ ἐπιστήθιος φίλη τοῦ Τολβιάκ.

Ἡ τελευταία φράσις, ἣν ἡ θελκτικὴ αὐτὴ θυγάτηρ τῆς Ἀλβιδῶνος ἐπρόφερεν, ἦτο ἡ ἐξῆς :

— Ἐκ τοῦ τρόπου μετὰ τὸν ὅποιον θὰ χάσῃ τὰ χρήματά του, θὰ ἐννοήσητε ἂν εἶνε πλούσιος.

Ὁ Τολβιάκ ἀπήντησε διὰ νέυματος σημαίνοντος : «Μεῖνате ἡσυχος, θὰ τὸν ἐπιβλέπω»... Εἶτα ἐπορεύθη ἵνα λάβῃ μέρος εἰς τὴν τράπεζαν, ἔνθα ὁ Ἀσιανὸς εἶχε παρακαθήσει.

Ὁ Ζαφὲρ εἶχε γείτονα τὴν Ἑρμηνίαν, καὶ ἐξηκολούθει μετ' αὐτῆς συνομιλίαν, καθ' ἣν ἐγίνετο πολλὸς λόγος περὶ Ἀραβέλας.

Οἱ παῖκται ὑπεδέχθησαν μετὰ προφανοῦς εὐαρεσκείας τὸν τραπεζοκράτην αὐτόν, ὅστις ἤρχετο ἐκεῖ ἐκ τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἀνατολῆς.

Εἶχον διανεμηθῇ ποσὸν λίαν εὐτελές, ἀπολεσθὲν ὑπὸ κομποῦ προσκεκλημένου, ὃν αἱ δεσποινίδες αὐταὶ ἀπεκάλουν ξηρῶς Γουστάβον, ἡλπιζον δὲ ὅτι ὁ Ναβᾶβ θὰ προσέφερεν αὐτοῖς μεγαλείτερον δῶρον.

Ἀνθρωπος, ὅστις ἔρχεται ἐκ τῶν ἀκτῶν τῆς Γολκόνδης, πρέπει νὰ ἔχη θησαυροὺς εἰς τὰ θυλάκιά του.

Ὁ Ζαφὲρ ἔσυρεν ἐκ τῶν ἰδικῶν του χαρτοφυλάκιον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβε χαρτονομίσματα τινὰ τῶν χιλίων φράγκων, καὶ ἐπίμηκες φυλλάδιον.

Δὲν ἡλπιζον νὰ παίξω ἀπόψε, εἶπε μετ' ἀδιαφορίας. Δὲν ἔχω μαζὺ μου παρὰ εἴκοσι χιλιάδας φράγκων, ἀλλ' ἰδοὺ τὸ φυλλάδιόν μου τῶν τραβηγμάτων ἐπὶ Ροτσχίλδ, καὶ παρακαλῶ τοὺς κυρίους, πρὸ πάντων δὲ τὰς κυρίας, νὰ μὴ περιορίσωσι τὸ παιγνιδίον των εἰς τὴν εὐτελεῖ ποσότητα τῶν χαρτονομισμάτων, τὰ ὅποια ἔφερα.

Ψίθυρος κολακευτικὸς ὑπεδέχθη τὴν μικρὰν αὐτὴν προσλαλίαν.

Οἱ ἄνδρες ἡτοιμάσθησαν νὰ συνάψωσι μάχην σπουδαίαν, αἱ δὲ γυναῖκες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς περιστάσεως, ἵνα σταχυολογήσωσι λουδοβικία τινὰ.

Ἡ Ἑρμηνία ἐδέχθη ἀπὸ τὰς καλὰς φίλας της πολλὰ κακεντρεχῆ βλέμματα, εἰς ἃ ὅμως οὐδεμίαν ἔδωκε προσοχήν.

Εἶχεν ὀλοσχερῶς ἐπιδοθῇ εἰς τὴν χαρὰν ὅτι ἐκάθητο πλησίον ὠραίου γέροντος, ὅστις μόνον ἐν συνάλλαγμα ἠδύνατο νὰ υπογράψῃ ὅπως ἀνοιχθῇ καθ' ὀλοκληρίαν τὸ ταμεῖον τοῦ Ροτσχίλδ.

— 'Αναμφιβόλως, εἶνε ἀληθὴς Ναβάβ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Τολβιάκ.

Οἱ προσκεκλημένοι εἰς τὰς συναναστροφὰς τῆς ὥραιας Ἀγγιλίδος ἦσαν ἅπαντες ἀρχαῖοι ἐρασταὶ τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἀλλ' ἡ Ἀραβέλα εἶχε πολλὴν λεπτότητα, ὁ δὲ σύμβουλος αὐτῆς Τολβιάκ πολλὴν νοημοσύνην διὰ τὴν μὴ δέχωνται αἰσχροκερδεῖς.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς δὲν εἰσεχώρουν λαθροχειραῖ, καὶ δὲν εἰσεπράττετο ὁ εἰς ἄλλας ἀμφιβόλους οἰκίας ἐπιβαλλόμενος φόρος.

Ἡ καρδιά ἦτο ἐκεῖ ἄγνωστος.

Ἀπλοϊκὸς ξένος θὰ ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ καλῆς συναναστροφῆς, διότι οἱ ἄνδρες ἦσαν κοσμίως ἐνδεδυμένοι καὶ αἱ κυραὶ ἐπίσης.

Ὁ Ζαφέρ, ἄρχων τῆς Βαχώρας, δὲν ἠπατάτο ἴσως ἐπὶ τοσοῦτον, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐφαίνετο ὅτι ἠρέσκετο πολὺ ἐν τῷ μέσῳ τῆς φαιδρᾶς ταύτης συναναστροφῆς, ἀναμφιβόλως δ' ἐπεθύμει νὰ φανῇ αὐτῇ ἀρεστός, διότι ἀνήγγειλεν ὅτι ἐδέχετο καταθέματα ἀπεριόριστα, καὶ ὅτι ἐδέχετο τὰς κυρίας νὰ παίζωσι μὲ μόνον τὸν λόγον αὐτῶν.

Αἱ κυραὶ οὐδόλως καθυστέρησαν τῆς ἀγγελίας ταύτης, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οὐδόλως ὠφέλησεν αὐτὰς ἡ χορηγηθεῖσα ἄδεια, διότι ἐκ τῶν πρώτων καταθεμάτων ἡ τύχη ἐκνήρυχθη ὑπὲρ τοῦ Ναβάβ.

Ἐκέρδησε καὶ ἐξηκολούθει νὰ κερδίζη.

Οἱ ἀντίπαλοί του ἵνα ἐπανακτῇσιν τὰς ζημίας των ἐδιπλασίασαν, εἶτα ἐτριπλασίασαν τὰ καταθέματά των.

Ἐκέρδιζε πάντοτε.

Δι' αὐτοὺς δὲν ἦτο μάχη, ἀλλ' ἦττα, ἡ δὲ ὑπερβολικὴ εὐνοία τῆς τύχης τοῦ Ἰνδοῦ διήρκεσε μέχρι τελείας ἐξαντλήσεως τῶν ἐφοδίων αὐτῶν.

Μετὰ παρέλευσιν δύο ὥρων ὁ Ζαφέρ εἶχε συλλέξει περὶ τὰς δύο χιλιάδας λουδοβίκια, καὶ εὐρίσκετο πιστωτὴς πέντε ἢ ἑξ θελκτικῶν προσώπων, ἅτινα εἶχον κατὰ νοῦν οὐδέποτε νὰ λύσουν τὰ βαλάντια των ἵνα πληρώσωσι τὰ χρέη των.

Ἡ Ἑρμηνεία ὤφειλε τοῦλάχιστον χίλια διακόσια φράγκα.

Ὁ Τολβιάκ ἔχανε τρεῖς χιλιάδας.

Ἡ Ἀραβέλα δὲν εἶχε λάβει μέρος εἰς τὸ παιγνίδιον.

Ἡκέσθη νὰ γείνη ἀπλοῦς θεατῆς, ὅταν δὲ διελύθη ἡ συνεδρίασις κατάρθωσεν ἵνα συνομιλήσῃ κατ' ἰδίαν μετὰ τοῦ Τολβιάκ.

Ὅ,τι ἠρώτησεν αὐτὸν ἀγγλιστί, θὰ εἶχε σχέσιν πρὸς τὸν Ναβάβ καὶ τὸ παιγνίδιον, διότι ὁ φίλος αὐτῆς, ἀποχωρῶν, τῇ εἶπεν εἰς καθαρὰν παρισινήν διάλεκτον:

— Δὲν εἶνε δόλιος παίκτης, αὐτοὺς τοὺς γνωρίζω πολὺ καλά, καὶ τὸν παρηγοῦσα καθ' ὅλον τὸ διάστημα.

Ὁ ἄρχων Ζαφέρ, μετρίφρων ἐν τῇ νίκῃ, ἐδέχθη κύπελλον τεῖου ἐκ τῶν λευκῶν χειρῶν τῆς κυρίας Δίσνεϋ, ἀλλ' ἠρνήθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ δεῖπνον, μολοντί δὲ πολὺ προσεπῆλθον νὰ τὸν κρατήσωσιν, ἀπεχαιρέτισεν, ὑποσχόμενος νὰ δώσῃ προ-

σεχῶς δεύτερον παιγνίδιον εἰς τοὺς ἡττηθέντας.

Ὁ Τολβιάκ, προπέμπων αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας τοῦ οἰκήματός, τὸν διεβεβαίωσεν ἐκ νέου ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ στείλῃ αὐτῷ πράκτορα, ὅστις θ' ἀναλάβῃ κατ' ἀποκοπὴν τὴν ἀναζήτησιν τῶν κληρονόμων τοῦ λοχαγοῦ.

Ὁ Ναβάβ ἠύχαριστησεν αὐτὸν μετὰ διαχύσεως, ἔθλιψε περιπαθῶς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ ἐξῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ μαύρου ὑπηρετοῦ του, ὅστις περιέμενεν αὐτὸν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

Ὁ πιστὸς οὗτος θεράπων, ὅστις συνώδεε τὸν αὐθέντην του παντοῦ, καὶ εἰς τὸ κακουργόδικετον ἔτι, ὁ ὑπηρετῆς αὐτοῦ μὲ τὸ σαρίκιον καὶ μὲ τὸ καφτάνιον δὲν ἦτο μαῦρος, καίτοι τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος αὐτοῦ προσήγγιζε πρὸς τὸ χρῶμα τῆς ἐβένου. Οὔτε πρόχειλος, οὔτε οὐλόθριξ ἦτο, ὅπως οἱ Ἀφρικανοὶ καθ' ὅλην δὲ τὴν μακρὰν ὥραν, καθ' ἣν εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν θεραπαινίδων, ἵστατο ἀκίνητος ὡς ἀγάλμα καὶ οὐδόλως ἐκίνησε τὰ χεῖλη.

Ἡ ἄμαξα τοῦ Ζαφέρ περιέμενε πρὸ τῆς θύρας, ὥραία τετράτροχος ἄμαξα μετ' ἡνιόχου μὲ οἰκοστολήν.

Ὁ ἄρχων τῆς Βαχώρας ἐπέβη αὐτῆς μετὰ τοῦ ἐμπειπιστευμένου θεράποντός του, καὶ οἱ ἵπποι ἔλαβον τὴν πρὸς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον» ἀγούσαν.

— Λοιπόν! ἀρχηγέ! ἠρώτησεν ὁ δοῦλος τὸν Ναβάβ αὐτοῦ.

— Λοιπόν! παιδί μου, δὲν μετανοῶ, διότι ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς τῆς κόρης, ἀπῆντησεν ὁ ἄρχων, ὅστις δὲν εἶχε βεβαιῶς γεννηθῇ εἰς τὰ περιάστεια τοῦ Πονδixerῆ. Ἐκαμα τὸν Τολβιάκ νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἔμαθα πολλὰ πράγματα.

Δ'

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς κυρίας Δίσνεϋ ἐδικαιούντο νὰ ἐκλαμβάνωσι τὸν ὥραϊον γέροντα ὡς Ναβάβ, καὶ τὸν θεράποντα αὐτοῦ ὡς ἱθαγενῆ τῶν ἁκτῶν τῆς Κορομανδέλ. Ἀλλ' ἐάν τις ἐκ τῶν προσκεκλημένων τῆς Ἀραβέλας ἢ φίλη αὐτῆς, ἡθελονάκουσαι αὐτοὺς συνδιαλεγόμενους ἐν τῷ βάθει τῆς ἄμαξης, θὰ συνελάμβανον ἀμέσως σπουδαίας ὑπονοίας ἐπὶ τῆς αὐθεντικότητος τῆς ἱθαγενείας, ἣν οἰκιοποιοῦντο.

Ἡ ξενικὴ προφορά, ἣν ὁ ἄρχων τῆς Βαχώρας προσεποιεῖτο, ὁμιλῶν πρὸς τὰς κυρίας, εἶχεν ὀλοσχερῶς ἐκλείπει, ἡ δὲ γλῶσσα τοῦ σιωπηλοῦ δούλου ἐλύθη διὰ μιᾶς.

Ὁ Ἀσιανὸς οὗτος ἐξεφράζετο ἤδη μετὰ μεγίστης εὐκολίας καὶ εἰς καθαρὰν γαλλικὴν γλῶσσαν, εἶχε μάλιστα προφορὰν ὅλως παρισινήν.

Οἱ τρόποι αὐτοῦ ἠλλαξάν ἐπίσης, ἐδείκνυε δὲ αἰδήμονα οἰκειότητα πρὸς τὸν ἄρχοντα, ὃν τοσοῦτον ταπεινῶς ὑπηρετεῖ ἐνώπιον τρίτων.

Ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος τούτου ἦτο εὐκολωτέρα τῆς ἐξηγήσεως τοῦ μυστη-

ρίου τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ. Τὸ φίλτρον τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ γενεᾷ θαύματα. Ὁ Ζαφέρ, Ναβάβ τῆς Βαχώρας, ἦτο μεταμφιεσμένος τοῦ κυρίου Λεκὸκ μετὰ τὴν καταδικὴν τοῦ Λουδοβίκου.

Ἐχων ἀπόφασιν νὰ ἐργασθῇ μέχρι τελευταίας στιγμῆς, ἐν ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητα τοῦ προσφιλοῦς τέκνου του, ὁ γέρον ἄστυνομικὸς πράκτωρ κατενόησεν, ὅτι πρὸ παντὸς ὤφειλε νὰ περιβληθῇ πλαστὴν ιδιότητα, ἐξέλεξε δὲ μίαν τοιαύτην, εἰς ἣν ἐγνώριζεν ὅτι οὐδόλως προσεῖχον.

Τοὺς Παρισίους ἐπισκέπτονται καθ' ἑκαστον ἔτος δωδεκάδες ξένων πριγκίπων, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἑκατομμυριοῦχων, οἵτινες ὅλοι δὲν εἶνε ἀληθοῦς πριγκιπικῆς καταγωγῆς.

Ἰνα ὑποκριθῇ τις τὸ πρόσωπον τοῦτο ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ χρήματα εἰς τὰ θυλάκιά του καὶ τίτλους ὅπως οὖν ἐν τάξει.

Ἵπῃρξαν μάλιστα εὐγενεῖς ξένοι, οἵτινες, καίτοι ἄνευ τίτλων καὶ χρημάτων, ἐγένοντο παντοῦ εὐπρόσδεκτοι, καὶ εὐρον πιστώσεις παρὰ τοῖς προμηθευταῖς.

Ὁ γέρον Λεκὸκ, ἐκκαθαρίσας ἐν διαστήματι ὀκτὼ ἡμερῶν τὴν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον περιουσίαν του, ἐκέκμητο ἤδη ἀρκούντως τὰ μέσα ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς δαπάνας τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰς δὲ τὸ Λονδίνον, ἐν ᾧ εἶχε κρυφίως μεταβῇ, ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν ἀπόδρασιν τοῦ βωδοῦ, ἠγόρασεν εἰς καλὴν τιμὴν τοὺς τίτλους Ναβάβ τινος κατεστραμμένου καὶ ἀποκεκηρυγμένου, ἐλθόντος εἰς Ἀγγλίαν ὅπως ζητήσῃ τὴν τύχην.

Ὁ Πιεδούσης εἶχε συνοδεύσει τὸν ἀρχαῖον ἀρχηγὸν του εἰς τὴν πέραν τοῦ πορθμοῦ ἐκδρομὴν του, καὶ εἶδεν αὐτὸν μεταμφιεσμένον διὰ τῆς ἀγορᾶς ταύτης εἰς οἰκονόμον τοῦ ἄρχοντος τῆς Βαχώρας.

Τὸ ζήτημα τῆς μεταμφίσεως οὐδόλως ἀνησύχει ἀμφοτέρους.

Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὁ διάσημος ἄστυνομικὸς πράκτωρ, καθὼς καὶ ὁ πρῶν ἀριθμὸς 29, ἦσαν ἀμφοτέροι τοῦ μᾶλλον πεπειραμένου εἰς τοὺς μεταμφιεσμοὺς ἡθοποιοῦ!

Ὁ Λεκὸκ καὶ ὁ πράκτωρ αὐτοῦ ἐγίνωσκον ν' ἀλλάξωσιν ὄχι μόνον ἱματισμόν, ἀλλ' ἐπίσης τρόπους, στάσιν καὶ πρόσωπον.

Ὁ Λεκὸκ κατεῖχε μάλιστα τὸ σπάνιον δῶρον, ν' ἀλλοιῇ τὸν τόνον τῆς φωνῆς εἰς βαθμόν, ὥστε νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἀγνώριστον, ὁ δὲ Πιεδούσης, μὴ κατέχων τὸ δῶρον τοῦτο τῆς φύσεως, κατεδικάσθη νὰ σιωπᾷ αἰωνίως, καὶ ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ ὁμιλῇ μόνον τὴν διάλεκτον τοῦ Ἰνδονστάν, ἡ σιωπὴ του οὐδένα ἠδύνατο νὰ ἐκπλήξῃ.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς τριμήνου ἀπουσίας αὐτοῦ ὁ Λεκὸκ ἄφησε τὸν πῶγωνα του ν' αὐξήσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ καταστῇ τέλειος ἀνατολικὸς πῶγων καὶ ἐπειδὴ πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν ἐγνώριζον αὐτὸν μὲ πῶγωνα ἐντελῶς κεκαρμένον, τοῦτο ἤρκει ἵνα ὀλοσχερῶς ἀλλοιωσῇ αὐτόν.

Ὁ Πιεδούσης, οὔτινος ὁ μύσταξ αὐτοῦ

ὁμοιάζε με ψήκτραν, ἔκοψεν αὐτόν, καὶ ἔβαψε τὸ πρόσωπον, τὰς χεῖρας καὶ τὸν λαϊμόν διὰ βαφῆς, ἣν ὁ ἴδιος κατεσκεύαζεν.

Ἰνα δὲ ἡ μεταμόρφωσις ᾗ πλήρης, κατάρθωσε μετὰ πολλὰς ἀσκῆσεις, νὰ δώσῃ εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ ἀσιατικὴν φυσιογνωμίαν.

Οὕτω μεταμορφωμένοι οἱ δύο μόνοι ἐναπομείναντες φίλοι τοῦ δυστυχοῦς μνηστῆρος τῆς Θηρεσίας κατήλθον ἐν ἀληθῇ μεγαλοπρεπεῖ πομπῇ εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον».

Αἱ ἐφημερίδες ἀνήγγειλον ὅτι ὁ Ναβᾶβ τῆς Βαχώρας εὐρίσκετο εἰς τὴν πόλιν των, ἀλλ' οὔτε ἡ ἀστυνομία οὔτε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ὑποπεύθησαν ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦτο κατεῖχε πλαστὴν ἀρχοντίαν.

Ὁ χρυσός, ὃν ἐδαπάνᾳ, ἦτο πρώτης ποιότητος, ὁ δὲ βίος, ὃν διῆγε, δὲν ἦτο τοιοῦτος ὥστε νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ὑποπτον εἰς τὴν γαλλικὴν Κυβέρνησιν.

Ὑπῆρχον ἴσως εἰς Παρισίους δύο ἢ τρεῖς πρόην ἀποικιακοὶ ὑπάλληλοι, οἵτινες ἠδύναντο νὰ εἰπῶσιν ὅτι δὲν ὑπῆρχε Ναβᾶβ τῆς Βαχώρας, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἡ Βαχώρα εἶνε μία ἐκ τῶν δύο ἐπαρχιῶν, αἵτινες σχηματίζουν τὴν χώραν τοῦ Πονδικερῆ. Τοῦτο ὅμως ἦτο μικρὸς κίνδυνος, εἰς ὃν ὁ γέρον Λεκὸκ ἠδύνετο νὰ ἐκτεθῇ, διότι, διὰ λόγους, οὓς αὐτὸς ἐγίνωσκεν, ἐπεθύμει νὰ πιστεῦσιν ὅτι ἠγνόει τὴν ἀγγλικήν· διὰ τοῦτο, δὲν ἠδύνετο νὰ εἰπῇ ὅτι κατήγετο ἐκ τῶν κτήσεων τῆς Μεγάλης Βρεταννίας.

Δὲν ἦτο ἐπίσης τυχαία ἡ ἐκλογή τοῦ «Μεγάλου Ξενοδοχείου» ὡς διαμονὴ αὐτοῦ, ἔνθα κατεῖχεν εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον πολυτελέστατον καὶ εὐρὺ ἐνδιαίτημα.

Ἐντὸς τοῦ ἀπεράντου τούτου ξενωνος συναντῶνται ὁδοί ποιοὶ ὅλων τῶν ἐθνῶν, καθ' ὅλους δὲ τοὺς διαδρόμους καὶ τὰς κλίμακας ὑπάρχει κίνησις ἀδιάκοπος, ἥτις ἐπιτρέπει εἰς τοὺς οἰκήτορας βεβαίως νὰ συγχέωνται ἐν τῷ πλήθει ὅπως ἐξέλθωσι καὶ εἰσέλθωσιν.

Ἐκ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτοῦ, ὁ Ναβᾶβ ἐδήλωσεν εἰς τοὺς ἀρμοδίους, ὅτι δὲν ἤθελεν οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ ξενοδοχείου νὰ διέρχωνται τὸν ἀντιθάλαμόν του, καθόσον ἠγνόει νὰ ὑπηρετῇται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τοῦ μαύρου οἰκονόμου αὐτοῦ, ὃν ἐκόσμησε διὰ τοῦ ὀνόματος Ἀλῆ.

Ἐκαστος γινώσκει ὅτι οἱ Ἀσιανοὶ πρίγκιπες δὲν ἐπιτρέπουσιν εὐχαρίστως ἵνα οἱ ἄπιστοι προσεγγίσωσι τὰ ὑψηλὰ αὐτῶν ὑποκείμενα, διὰ τοῦτο οὐδεὶς ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ἀσυνήθους ταύτης διδασχῆς.

Ταῦτο χρόνως ὁ Πιεδούσης ἀνοίξας ὁπὰς διὰ τρυπάνης ἐπὶ τῶν θυρῶν καὶ τῶν διαφραγμάτων, ἀπεκατέστησεν εὐφυῶς σύστημα ἐπισκοπῆς, ὅπερ ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ βεβαιούται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐὰν ἡ διάβασις ἦτο ἐλευθέρᾳ, ἥτοι ἐὰν ἦτο ἐκτεθειμένος ν' ἀπαντήσῃ τινὰ εἰς τὸν διάδρομον.

Χάρις εἰς τὰς προφυλάξεις ταύτας, ὅταν

εἶχεν ἀνάγκην νὰ μεταμορφωθῇ εἰς Γάλλον, ἠδύνατο, ἄνευ κινδύνου ν' ἀναγνωρισθῇ, νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἐνδιαιτήματος καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ βουλευτάρειον.

Ὁ τρόπος, δι' οὗ ἐπανάρχετο, δὲν ἦτο τούτου περιπλοκώτερος.

Εἰσῆρχετο ἐν τῷ ξενοδοχείῳ διὰ τρόπου ὅλων ἀδιαφόρου, καὶ ἀνῆρχετο ἐπὶ τοῦ πρώτου ὀρόφου.

Ἐκεῖ, ἐὰν ἀπῆντα ἀνθρώπους ἐπὶ τοῦ διαδρόμου, προσεποιεῖτο ὅτι ἀνῆρχετο ἐπὶ τῶν ἀνωτέρων ὀρόφων, ἐὰν δέ, τοῦναντίον, ὁ διάδρομος ἦτο ἔρημος, διηυθύνετο ταχέως πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἐνδιαιτήματος τοῦ Ναβᾶβ, ἠνέψγεν αὐτὴν διὰ κλειδός, ἣν εἶχε πάντοτε ἐν τῷ θυλακίῳ του, καὶ ἐξηφανίζετο, ἵνα ἐμφανισθῇ μετ' ὀλίγον μαῦρος ὡς ἔθενος καὶ ἐνδεδυμένος κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἰνδῶν.

Δὲν ἠδύνατο μόνον νὰ μεταμφιεσθῇ εἰς μάγγαν ἢ εἰς ἐργάτην, ὅπως ἔπραττε τοῦτο ἄλλοτε ἵνα παρακολουθήσῃ τὸν βωβόν. Οἱ πενιχρῶς ἐνδεδυμένοι δὲν εἶνε δεκτοὶ ἐν τῷ πλουσίῳ ξενοδοχείῳ, ἐξ οὗ κατέρχονται οἱ ἐκατομμυριοῦχοι τῶν δύο κόσμων.

Ὅθεν ὁ Πιεδούσης ἦτο ἡναγκασμένος νὰ ἐκλέγῃ κοσμίους ἱματισμούς, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐκράτει ἐν τῇ πόλει εἰς τὴν διαθεσίν του οἴκημα, ἐν ᾧ, ἐν περιπτώσει ἀπολύτου ἀνάγκης, τῷ ἦτο εὐχερὲς ν' ἀνταλλάξῃ τὸν κόσμιον ἱματισμὸν αὐτοῦ με πενιχρὰ ἐνδύματα.

Ὁ γέρον Λεκὸκ ἠδύνετο καὶ αὐτός, ἂν ἤθελε, νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν ἰδίων μέσων, ἀλλ' ἐπρωτίμα νὰ μὲν πάντοτε Ναβᾶβ, καθόσον δὲν εἶχεν εἰσέτι λάβει ἀνάγκην ν' ἀλλάξῃ τὸ πρόσωπον, ὅπερ τασοῦτον ἐπιτυχῶς ὑπεκρίνετο.

Ἄλλως τε ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὰ πραγματικά ἔβαινον κατ' εὐχὴν, ἦτο δὲ κυρίως εὐχарιστημένος ἐκ τῆς παρελθούσης ἐφεσπερίδος.

— Λοιπόν, ἀρχηγέ, εἶπεν αὐτῷ ὁ Πιεδούσης, εἰσθε τῆς ιδέας ὅτι πρέπει ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸν Τολβιάκ;

— Νομίζω, δὲν εἶμαι ὅμως ἀκόμη βέβαιος. Δὲν εἶμαι βέβαιος παρὰ μόνον δι' ἓνα πρᾶγμα, ὅτι εἶνε δηλαδὴ σύμφωνος μετὰ τὴν Ἀραβέλαν Δίσνεϋ. Τὸν ἤκουσα νὰ τῆς λέγῃ, ἀγγλικά: «Ὑπάρχουν νέα»· καὶ αὐτὸ με κάμνει νὰ εἶμαι περισσότερο εὐχарιστημένος, ὅτι ἐπέρασα ὡς Ναβᾶβ τῶν Γαλλικῶν κτήσεων. Ἐὰν ὁ Τολβιάκ ὑπέπτευεν ὅτι ἐννοῶ τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ὀμιλεῖ πρὸς τὴν κυρίαν, θὰ ἦτο πολὺ ἐπιφυλακτικὸς, ἐνῷ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τρέχει τὸν κίνδυνον νὰ προδοθῇ.

— Τότε λογαριάζετε νὰ τὸν ἔξανδητε;

— Ὅσον τὸ δυνατόν συχνότερα, διότι τὸ ἀγγίστρι, τὸ ὅποιον τοῦ ἔρριξα, τὸ ἐδάγκασε καλᾶ. Τώρα εἶνε πεπεισμένος, ὅτι ἦλθα εἰς τὴν Γαλλίαν ὅπως ζητήσω τοὺς κληρονόμους τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβᾶν, διὰ νὰ κληροδοτήσω εἰς αὐτοὺς τὴν περιουσίαν μου. Μοὶ ὑπεσχέθη νὰ μοῦ συστήσῃ ἓνα ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος θ' ἀναλάβῃ νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ. Ὁ ἀνθρώπος θὰ εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ θὰ τὸν πάρω ἀπὸ κον-

τά. Κάτι μοὶ λέγει ὅτι τὸ μυστικὸν τῆς ζωῆς τοῦ Τολβιάκ ὑπάρχει εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τῆς κληρονομίας αὐτῆς.

— Λοιπόν, ἂν εἶνε ἔτσι, βέβαια οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τῆς Λόντρας δὲν εἶνε πολὺ δυνατοί. Ἄν εἰσθε εἰς τὴν θέσιν του, βέβαια δὲν θὰ ἐκάθεσθε νὰ πῆτε τὰς ὑποθέσεις σας εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας.

— Ὁ Τολβιάκ ἐφοβεῖτο μήπως παρατηρήσουν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅτι ἐργάζεται διὰ λογαριασμὸν του καὶ τοῦ παρεμβάλλουν προσκόμματα. Ἄλλως τε ἐφάνη ἐπιφυλακτικὸς καὶ δὲν μοὶ εἶπε περισσότερα, ἀφ' ὅ,τι ἤθελε νὰ μοῦ εἰπῇ, δι' αὐτὸ ἕως τώρα δὲν ἤξεύρω πολλὰ πρᾶγματα. Ἐν τούτοις μία σύμπτωσης με ἐξέπληξε. Ὁ Ὁ-Σολιβᾶν, οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ, ἡ παλλακίς τοῦ Τολβιάκ καὶ ἡ δολοφονηθεῖσα γυναῖκα, εἶνε ὅλοι Ἀγγλοὶ. Καὶ αὐτὸς ὁ Τολβιάκ εἶνε Ἀγγλος κατὰ τὸ ἥμισυ. Κατὰ πρῶτον θὰ διευκρινίσω τὴν γενεαλογίαν τοῦ λοχαγοῦ, καὶ ἐὰν παραδείγματος χάριν, ἀνακαλύψω ὅτι ἡ Μαρία Φασίτ κατὰγεται ἐξ αὐτοῦ, τὰ λοιπὰ θὰ ἔλθουν μόνᾳ των.

— Κατὰ δυστυχίαν, εἶπε στενάχας ὁ Πιεδούσης, εἰς τὴν Λόντραν δὲν ἠμπόρεσαν νὰ σᾶς πληροφορήσουν ἐπάνω εἰς αὐτὸ τίποτε.

— Εἰς τοὺς Παρισίους πρέπει νὰ ζητήσωμεν, εἶπεν ἀποτόμως ὁ ψευδὴς Ναβᾶβ... Εἰπέ μοι διὰ τὸν Λουδοβίκον. Τὸν εἶδεν ὁ Πήγασος;

[Ἐπειτα συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

Εἰς τὸ ΒΑΡΑΘΡΟΝ

Ἰσπανικὸν Λιγνῆμα Catulle Mendès

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ ἀλλαγὴ τῆς προσωπικότητός της ἦτο θαυμασίως εὐκολὸς πρὸς ὑπόκρισιν! Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ Λαΐδη Ζάνετ ἐθέλχθη ἐκ τοῦ θαμβωτικοῦ θελήτρου τῆς εὐγενοῦς καὶ ἀκτινοβολούσης μορφῆς της.

Δὲν ἐχρειάσθη μάλιστα ἡ Μέρση οὔτε νὰ παρουσιάσῃ τὴν κλαπείσαν ἐπιστολήν, οὔτε καὶ νὰ τοῦλάχιστον νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἣν ἐκ τῶν προτέρων τόσον καλῶς ἀπεστήθισεν ἱστορίαν ἐκ τοῦ ἡμερολογίου.

Ἡ γηραιὰ εὐγενὴς δέσποινα ἔθεσε κατὰ μέρος τὴν ἐπιστολήν, χωρὶς νὰ τὴν ἀναγνώσῃ, καὶ ἐσταμάτησε τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τῶν πρώτων λέξεων.

— Ἡ μορφή σας εἶνε ἡ καλλιτέρα καὶ ἐνθερμότερα σύστασίς σας, ἀγαπητή μου· ὁ πατήρ σας δὲν δύναται ποσῶς νὰ σᾶς μεμψῃ, ὅτι δὲν εἶπετε καὶ σεῖς κατὰ τι παρουσιαζομένη.